

Grunden den, at han engang som en allerede ældre Mand havde forsyndet sig mod det sjette Bud og faaet et Barn med sin Tjenestepige. Pastor Blomberg, der viste saa stor Fordomsfrihed i alle religiøse Spørgsmaal, forstod til Gengæld ikke Spøg, naar det galdt Moralen. I Lighed med adskillige af sine Kaldsbrødre tog han i det hele paa Sædernes Omraade Oprejsning for, hvad Kirken i den senere Tid nødtvungent havde ofret til Fornuften. Ikke desmindre havde Per en lille Mistanke om, at Svigerfaderen i Grunden var ganske glad ved at have faaet dette Paaskud til at holde sig den besværlige, nu næsten blinde Olding fra Livet. Der havde nok aldrig bestaaet noget særlig hjerteligt Forhold mellem Fader og Søn, og Offervilligheden hos Pastor Blomberg var overhovedet ikke stor. Mens han selv førte et rigt Hus og gentagne Gange temmelig ugenert havde krævet Menighedens Paaskønnelse bevidnet med klingende Mønt, var han meget paaholdende, hvor det galdt en Haandsrækning til andre. Per havde allerede mere end een Gang haft Lejlighed til at høre, hvorledes han affandt sig med Fattigfolk, der var kommen til ham om Hjælp, ved Løftet om at »indeslutte dem varmt i sine Bønner«.

Naar Per søgte at opgøre for sig selv, hvilken Betydning hans Bekendtskab med Pastor Fjaltring foreløbig havde haft for ham, fandt han den særlig deri, at han hos denne havde fundet Trøst for